

Прем'єр-ліга (УфПЛ) втрачає більшість вітчизняних вболівальників. Вони поступово переорієнтовуються на західні чемпіонати або взагалі втрачають інтерес до гри. Якщо УфПЛ втратить статус альтернативного відпочинку у вихідні, тоді і інші футбольні клуби отримають змогу приймати участь у світових заходах та привозити іноземних вболівальників.

Поряд з цим, в Україні є велика кількість архітектурних пам'яток, проте вони мають необхідність в реконструкції, на яку кошти з державної скарбниці ніяк не виділяються.

Українські університети із задоволенням приймають іноземних студентів. З кожним роком їх кількість зростає. Іноземні студенти мають можливість навчатися в більш, ніж 240 вищих навчальних закладах і здобувати освіту за різними спеціальностями.

Якість викладання в провідних вузах країни не поступається загальноєвропейським і ціна на навчання дешевше, ніж на Заході.

На даний момент в туристичній галузі України існують тільки 2 шляхи. Безпосередньо в даний час відбувається той перехідний період, від якого залежить її майбутнє: буде вона значущим джерелом надходжень до держбюджету або залишається на тому ж рівні.

Розвиток туризму в Україні, має особливе значення, оскільки саме завдяки цьому напрямку діяльності, можна забезпечити покращення соціально економічної ситуації в країні. Беручи це до уваги, держава повинна всіма своїми ресурсами сприяти ефективному міжнародному співробітництву та створенню економічних і організаційно правових основ становлення сфери туризму як однієї з найприбутковіших галузей економіки України.

Список використаних джерел:

1. Розвиток туризму в Україні: проблеми і перспективи [Електронний ресурс] / авт. статті, Галина Баран. - Режим доступу: <http://marker.ua/sotsialnyj-blok/1804-razvitie-turizma-v-ukraine-problemy-i-perspektivy/>

МЕТОДОЛОГІЯ ТАРИФОУТВОРЕННЯ НА БАЗІ ПОРІВНЯЛЬНОГО АНАЛІЗУ ДЛЯ ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ТЕПЛОПОСТАЧАННЯ

В. О. ЄСІНА, канд. екон. наук, доц.

Є. П. ШЕЙКО, магістрант

О. М. СТАРІКОВА, магістрант

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17

vayesina@gmail.com

Поточна ситуація в сфері централізованого теплопостачання в Україні є досить типовою для пострадянських країн за межами Європейського Союзу в

контексті регулювання і встановлення тарифів. У сфері теплопостачання в Україні було проведено реорганізацію, за якої право власності передано органам місцевого самоврядування. В результаті цих змін технічні та управлінські можливості було втрачено, і у багатьох випадках політичне регулювання замінило собою економічні механізми. Брак фінансових ресурсів призвів до ненадійного та неефективного надання послуг, в результаті чого процес відновлення основних засобів відбувається досить повільно. Неконтрольовані відключення, борги споживачів, нераціональна система встановлення тарифів, нормативно закріплений пріоритет сплати боргів та поточних витрат за з використаний природного газу, значне зростання цін на паливо та інші ресурси – усе це серйозно ускладнило ситуацію у сфері теплопостачання в Україні.

Функцію регулювання та затвердження тарифів на послуги сфери теплопостачання для крупних підприємств централізованого теплопостачання – природних монополій, покладено на Національну комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг. Обрана державна політика, що націлена на європейські стандарти та приєднання України до Енергетичного Співтовариства надає поштовх до формування економічної основи для функціонування сфери теплопостачання, базисом якої буде саме методологія тарифоутворення.

На теперішній час регулювання і ціноутворення на послуги централізованого теплопостачання відбувається за принципом «витрати плюс», при якому історичні дані діяльності конкретного підприємства централізованого теплопостачання піддають аналізу та включають у тарифи на теплову енергію. Одна з найважливіших цілей у регулюванні сфери теплопостачання – це впровадження нової методології тарифоутворення на основі економічних стимулів. Існує можливість встановлення стабільних довгострокових тарифів, при чому коригування таких тарифів може бути здійснено лише у випадку, якщо для цього є вагомі підстави.

Основною метою у формуванні методології порівняльного аналізу є введення галузевого механізму порівняння господарської діяльності на основі стандартизованих шаблонів звітності та виконання завдань зазначених у інвестиційній програмі. Дана методологія дозволяє вести більш прогресивні статистичні методів порівняльного аналізу, що дозволять регулюючим органам оцінювати продуктивність комунальних підприємств теплопостачання з плином часу і стимулювати діяльність постачальників теплової енергії. При впровадженні зазначеної методології відбуватиметься збирання та накопичення різних економічних критеріїв. Витрати на централізоване теплопостачання розподіляються поміж кількома видами діяльності (виробництво, транспортування, постачання). Єдина методологія визначення тарифів на теплову енергію, застосовувати інформацію, отриману від підприємств. Та сформувані базу даних для здійснення порівняльного аналізу підприємств централізованого теплопостачання з метою аналізу їх ефективності та встановлення тарифів. Групування однорідних підприємств у групи для

проведення коректного порівняльного аналізу буде здійснення за їх техніко-економічними показниками. За рахунок аналізу найбільш схожих підприємств регулюючий орган буде встановлювати завдання, економічний ефект від виконання яких відобразатиметься у вигляді прибутку.

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Г. Г. СОБОЛІВА, канд. екон. наук, доц.

В. А. ЛЕОНІДОВА, студентка

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*

*61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
soboliva.ag@gmail.com*

На сьогоднішній день актуальною проблемою є зниження інноваційної привабливості будівельних підприємств їх ділової активності на інвестиційному ринку та дестабілізація національної економіки. Інвестиційну привабливість інноваційного підприємництва слід розглядати як сукупність характеристик його управлінської та фінансово-господарської діяльності, перспектив розвитку інноваційного розвитку.

В сучасних умовах становлення ринкових відносин, нормальний розвиток підприємств будівельної галузі потребує впровадження інноваційних технологій та інноваційної політики. Підприємствам необхідно «йти в ногу» з розвитком науки і техніки, втілювати у власне виробництво наявні модернізації у всіх їх проявах та диверсифікувати виробництво. Такі дії сильно сприятимуть забезпеченню та підвищенню конкурентоспроможності продукції на будівельному ринку, а отже, як наслідок, і підвищенню конкурентоспроможності всього підприємства.

Світовий історичний досвід незаперечно доводить, що ефективний і стійкий розвиток підприємства в різних сферах бізнесу досягається за рахунок оперативного використання у своїй господарській діяльності нововведень, винаходів та інших інновацій, які забезпечують стратегічні конкурентні переваги на ринку[1].

Інноваційний процес пов'язаний зі створенням, засвоєнням та розповсюдженням інвестицій у нововведення. Технологічна відсталість будівельної галузі обумовлює низьку продуктивність праці, високу ресурсо- й енергоємність продукції. Таким чином, поряд зі створенням власних, необхідне залучення сучасних високих технологій, розроблених у інших країнах, та їх швидке освоєння.

Основними чинниками формування потенціалу інноваційного розвитку будівельного підприємства є: створення прогресивної організаційної структури управління, зорієнтованої на роботу в ринкових умовах; наявність потужного кадрового потенціалу та енергійного керівництва, здатного до сприйнятливості інновацій; позитивні показники ділової активності підприємства, його висока